

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: [redacted], narozen [redacted]
toho času ve Věznici [redacted]
zastoupen JUDr. Hanou Desenskou, advokátkou
se sídlem Fortna 40, Jičín

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice [redacted]**
se sídlem [redacted]

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2019, č. j. VS-20670-3/ČJ-2019-802232-KŘ,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2019, č. j. VS-20670-3/ČJ-2019-802232-KŘ, se zrušuje a věc se jí vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 12. 2. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2019, č. j. VS-20670-3/ČJ-2019-802232-KŘ (dále též jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 60 odst. 2 písm. b) vyhlášky MS č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ŘVTOS“), zamítla stížnost žalobce a potvrdila rozhodnutí vydané vychovatelem (dále též jen

„správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 1. 2019, č. j. VS-20670-3/ČJ-2018-802232-KŘ (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl podle § 46 odst. 1a odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), žalobci uložen nepodmíněný kázeňský trest „umístění do uzavřeného oddílu na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení“.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce brojil proti uloženému kázeňskému trestu umístění do uzavřeného oddělení na 7 dní, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, jenž mu byl uložen dne 25. 1. 2019 za nedovolené ukládání věcí mimo přidělenou skříňku. V žalobě ze dne 8. 2. 2019 uvedl, že se kázeňského přestupku nedopustil a potrestán byl zaměstnanci věznice, kteří jsou proti němu zaujatí. Žalobce byl podle svých slov potrestán proto, aby nesplnil šestiměsíční program zacházení. Následně v podání ze dne 28. 5. 2019 žalobce uvedl, že vychovatel [REDAKCE] není oprávněn uvězněnou osobu kázeňsky trestat, neboť nemá potřebné vzdělání a kázeňský trest tak byl žalobci uložen nezákonně.
3. V doplnění žaloby ze dne 3. 6. 2019 prostřednictvím ustanovené zástupkyně žalobce namítl neuvedení ustanovení, které měl porušit, tj. čl. 6 odst. 2 vnitřního řádu Věznice [REDAKCE] (dále jen „VŘV [REDAKCE]“), v prvoinstančním rozhodnutí. Uvedené ustanovení bylo uvedeno až v rozhodnutí o stížnosti. Absence úplné právní kvalifikace vymezených skutků má dle žalobce za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
4. Žalobce též uvedl, že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že se dopustil protiprávního jednání, a stejně nebylo prokázáno, že by byl na nepořádek ve skřínce předem upozorňován. Zopakoval, že skutek, za který byl potrestán, se nestal a skutkový stav věci nebyl správním orgánem dostatečně zjištěn, čímž došlo k porušení § 47 odst. 1 ZVTOS. K tomu také uvedl, že jeho výpověď stojí proti výpovědi svědka [REDAKCE] a záznamu [REDAKCE], přičemž tvrzenou zaujatostí některých zaměstnanců věznice se správní orgány nezabývaly.
5. Závěrem žalobce namítl zaujatost zpracovatele rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vychovatele [REDAKCE] a skutečnost, že vychovatel zpracovávající prvoinstanční rozhodnutí nemá příslušné vzdělání.
6. Na základě shora uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí Věznice [REDAKCE] o uložení kázeňského trestu ze dne 25. 1. 2019 bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná se vyjádřila k žalobě v podání ze dne 14. 3. 2019, v němž zopakovala obsah rozhodnutí o uložení kázeňského trestu i obsah rozhodnutí o stížnosti žalobce. Dále uvedla, že její pracovníci při řešení přestupku žalobce dodrželi všechny zákonné i podzákonné normy (ZVTOS, ŘVTOS a nařízení generálního ředitele VS ČR č. 36/2014 o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců, v platném znění, kterým se stanoví podrobnosti a postup zaměstnanců Vězeňské služby ČR při uplatňování kázeňské pravomoci – dále jen „Nařízení“). Ke stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vzala v potaz žalobcovo vyjádření, posoudila celkový stav věci, přičemž neshledala žádné pochybení trestajícího. Dle žalované vystupuje v kázeňském řízení významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznici v reálném čase, proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů. Napadené rozhodnutí o uložení kázeňského trestu obsahuje dle žalované dostatečně přesnou specifikaci rozhodujícího orgánu i odsouzeného, výrokovou část, popis skutku, závěr o porušení konkrétní právní normy vymezeným skutkem a poučení o oprávněném prostředku, datum a podpis. Je z něho dostatečně seznatelné kdo, kdy, proč a jakým způsobem rozhodl.

8. K tvrzením žalobce obsaženým v žalobě žalovaná uvedla, že [REDAKCE] vystupoval v řízení pouze jako svědek, žalobce svá tvrzení, že se žádného přestupku nedopustil, není schopen ničím podložit. Žalovaná též poukázala na žalobcův popis skutkového stavu obsažený ve stížnosti, který se shoduje se skutkovými zjištěními správního orgánu I. stupně. S ohledem na neuvedení skutečností ze strany žalobce, které by přispěly k bližšímu objasnění či jeho vinu vyvracely, považuje žalovaná jeho tvrzení o šikaně a nátlaku za zcela účelová bez jakéhokoliv opodstatnění. Způsob kontroly pořádku a vyžadování dodržování stanovených povinností odsouzených osob za využití kázeňského řízení považuje žalovaná za zcela standartní. Námitky žalobce byly v průběhu řízení řádně vypořádány, užity byly adekvátní důkazní prostředky, přičemž provedené dokazování považuje za zcela dostačující.
9. Žalovaná též poukázala na § 46 ZVTOS, podle něhož v řízení postupovala. Konstatovala, že postupovala též v souladu s § 47 ZVTOS stejně jako s § 58 až § 61 ŘVTOS, které podrobněji upravují pravidla pro ukládání kázeňských trestů. Uvedla též, že postupovala v souladu s § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán I. stupně podle jejího názoru vymezil kázeňský přestupek tak, že žalobce porušil § 28 odst. 2 ŘVTOS. Prvostupňové rozhodnutí vycházelo ze zjištění skutečného stavu a vedle formálních náležitostí obsahovalo též výrokovou část, odůvodnění, poučení o možnosti podat proti němu stížnost a proti rozhodnutí o stížnosti podat žalobu k soudu. Odůvodnění rozhodnutí obsahovalo shrnutí všech zjištěných skutečností, důkazy, kterými byly tyto skutečnosti prokázány, úvahy, kterými byl správní orgán I. stupně veden při rozhodování, vypořádání se s námitkami žalobce a stručné odůvodnění uloženého trestu. Při rozhodování o výši a druhu uloženého trestu bylo zohledněno žalobcovo dosavadní chování, způsob spáchání a závažnost kázeňského přestupku, když z předešlých trestů za podobné přestupky si žalobce ponaučení nevzal. K tomu žalovaná poukázala na trest dûtky z 8. 6.2018, který mu byl uložen za ničení ústavního majetku. Žalovaná uvedla, že přezkoumala napadené rozhodnutí podle § 60 ŘVTOS, přičemž konstatovala, že kázeňské řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými předpisy. Závěrem znovu poukázala na významný požadavek, který je kladen na kázeňské řízení, a tím je jeho flexibilita a snaha udržovat pořádek, kázeň a bezpečnost ve věznici v reálném čase. Vzhledem k uvedenému navrhla žalobu zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry

10. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba účastníci řízení souhlas, žalobce výslovně, žalovaná postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Soud přitom dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.
11. Ve správním spisu je založen Záznam o kázeňském přestupku ze dne 23. 1. 2019, č. j. VS-20670-3/ČJ-2018-802232-KŘ, sepsaný [REDAKCE], v němž je skutek popsán následovně: „Dne [REDAKCE] 2019 v 13:45 hod. na ubytovně [REDAKCE] – přízemí, cela číslo 104b jsem prováděl běžnou kontrolu pořádku společně s [REDAKCE]. Během kontroly jsem zjistil nedostatky u ods. [REDAKCE]: neuložené rádio položené na radiátoru, neuložená sluchátka položená na skříňce, skříňku polepenou fotografiemi. Odsouzený [REDAKCE] byl na nepořádek na cele již upozorňován.“
12. Uvedené skutečnosti potvrdil svědek [REDAKCE]. Žalobce se k uvedenému skutku vyjádřil následovně: „Nedopustil jsem se žádného porušení VTOS a udělení kázeňského trestu chápu jako nátlak na moji osobu, kvůli vyhlášené hladovce dne 22. 1. 2019 panu řediteli.“

13. Před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu bylo žalobci dne 24. 1. 2019 umožněno vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich (§ 47 odst. 1 ZVTOS). Žalobce uvedl, že se ničeho nedopustil, že byl v té době na vycházce.
14. Rozhodnutím vychovatele [REDAKCE] ze dne 25. 1. 2019 byl žalobci uložen kázeňský trest podle ustanovení § 46 odst. 1 a 3 písm. f) ZVTOS umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.
15. Proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podal žalobce stížnost, v níž opětovně uvedl, že trest mu byl navržen zaujatou osobou, [REDAKCE], s cílem ho poškodit v tom směru, aby 31. 1. 2019 mohlo být poukázáno na neplnění šestiměsíčního programu zacházení ze strany žalobce.
16. O stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu rozhodl speciální pedagog žalované [REDAKCE] žalobou napadeným rozhodnutím.
17. Ve správním spisu je dále záznam o tom, že žalobce uložený kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, vykonával.
18. Krajský soud na úvod zdůrazňuje specifičnost rozhodnutí o kázeňských trestech dle zákona o výkonu trestu odnětí svobody a v tomto směru odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, který konstatoval, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.
19. Podle ustanovení § 46 odst. 1 ZVTOS je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.
20. V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je žalobci kladeno za vinu porušení ustanovení § 28 odst. 1 ZVTOS, podle kterého je odsouzený ve výkonu trestu povinen, mimo jiného, dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice.
21. V napadeném rozhodnutí je k tomu dále uvedeno, že žalobce porušil ustanovení čl. 6 odst. 2 VŘV [REDAKCE], podle kterého má mít odsouzený povolené věci osobní potřeby uloženy pouze v přidělené skřínce. Ukládání těchto věcí mimo přidělenou skříňku není dovoleno.
22. Podle § 47 odst. 1 ZVTOS lze kázeňský trest udělit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného.
23. Podle § 58 odst. 2 ZVTOS je východiskem pro posouzení kázeňského přestupku záznam, který se o kázeňském přestupku sepíše na předepsaném tiskopisu. V posuzovaném případě byl záznam sepsán dne 23. 1. 2019 a byly v něm uvedeny konkrétní údaje o jednání, v nichž byl kázeňský přestupek spatřován (viz výše).
24. Povinností odsouzených je podrobit se všem omezením a zachovávat všechna ustanovení a pravidla, jež jsou pro výkon trestu odnětí svobody stanovena ZVTOS a dalšími právními předpisy upravujícími výkon trestu odnětí svobody. Z provedených důkazů je nepochybné, že žalobce svou povinnost porušil, neboť dne 23. 1. 2019 po opuštění cely žalobcem byl v cele zjištěn rádiový přijímač umístěný na radiátoru topení, neuložená sluchátka položená na skřínce a skříňka polepená fotografiemi.
25. Pokud jde o skutkový stav věci, krajský soud připomíná, že ten musí být správními orgány zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to ve vztahu k těm skutečnostem, které jsou potřebné pro vydání rozhodnutí (§ 3 správního řádu).

26. Žalobce ani ve stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, ani později, neuvedl žádné konkrétní tvrzení, které by zpochybnilo závěr správních orgánů o zjištěném skutkovém stavu. Namísto toho žalobce ve stížnosti podané proti rozhodnutí o udělení kázeňského trestu uvedl, že za jednání popsané v záznamu o kázeňském přestupku by muselo být potrestáno 99 % vězňů osob. Své potrestání proto označil za cílenou šikanu. Žalobce tedy nezpochybnil, že se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, ale poukazoval pouze na netrestání ostatních a z toho dovozoval šikanu vůči své osobě. S ohledem na absenci konkrétních tvrzení žalobce, která by byla způsobilá zpochybnit zjištěný skutkový stav, nemůže krajský soud námitce přisvědčit.
27. Dále žalobce poukazoval na absenci porušeného ustanovení ve výroku rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, konkrétně čl. 6 odst. 2 VRV [REDAKCE], když toto ustanovení bylo uvedeno až v rozhodnutí o stížnosti proti prvoinstančnímu rozhodnutí.
28. Krajský soud ověřil, že ve výrokové části napadeného i prvostupňového rozhodnutí je podrobně popsáno protiprávní jednání. Třebaže ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí nebylo uvedeno konkrétní ustanovení, které zahrnuje povinnost, jež byla žalobcem porušena, nejednalo se o porušení takové intenzity, aby se jednalo o vadu vedoucí ke zrušení rozhodnutí. Ačkoliv tedy nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí příslušné ustanovení (čl. 6 odst. 2 VRV [REDAKCE]) uvedeno, popis samotné porušené povinnosti ve výroku nechyběl. Z popisu jednání je naprosto zřejmé, v čem toto jednání spočívalo a k porušení jaké povinnosti došlo, popis skutku byl dostatečně konkrétní a přesný. Nadto je výroková část o odkaz na čl. 6 odst. 2 VRV [REDAKCE] doplněna v žalobou napadeném rozhodnutí. Nutno připomenout, že správní řízení v I. a II. stupni tvoří jeden celek, a proto nedostatky prvostupňového rozhodnutí lze zhojit ve správním řízení ve II. stupni, což nastalo v dané věci.
29. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73: „Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda změnou rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je možné doplnit absentující výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zde je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna rozhodnutí ale spočívá výhradně ve změně výroku, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního aktu, kterou se přiznává účastníkům řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. se závazně deklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je, či není. Změna výroku navíc musí být podepřena vyložením důkazního a právního stavu a z nich vyplývajících odlišností mezi důvody rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně.“
30. Dále žalobce namítal nedostatečné vypořádání námítky uplatněné ve stížnosti proti prvoinstančnímu rozhodnutí, a to námítky zaujatosti svědka [REDAKCE], který měl navrhnout jeho potrestání za uměle vytvořených podmínek za účelem následného konstatování neplnění programu zacházení. V žalobě pak žalobce uvedl, že vychovatel, který vypracoval prvoinstanční rozhodnutí, je proti němu také zaujatý, stejně jako další zaměstnanci věznice. Jako důvod uvádí, že byl v průběhu jednoho trestu odsouzen k dalšímu a Krajským soudem v Ostravě mu byl kázeňský trest zrušen za skutek, kterého se nedopustil.
31. Krajský soud k této námitce konstatuje, že odvolací orgán tuto námitku ve svém rozhodnutí neopomněl vypořádat, když k ní uvedl: „Pan [REDAKCE] byl v kázeňském řízení v pozici svědka a nikoliv zpracovatele záznamu o kázeňském přestupku.“ Uvedená skutečnost pak vyplývá i ze spisu o kázeňském řízení. Nelze se tedy důvodně domnívat, že o potrestání žalobce rozhodoval právě [REDAKCE], nic tomu nenásvědčuje a ani žalobce k tomu neuvedl žádné konkrétní tvrzení (natož důkaz). Ze spisu o kázeňském řízení jednoznačně vyplývá, že [REDAKCE] figuroval v projednávané věci pouze jako svědek, s nímž byl sepsán úřední záznam

o podání vysvětlení. Žalobce navíc v průběhu správního řízení, ani v žalobě, skutkový stav zjištěný pracovníky věznice nerozporoval. Správní orgány v řízení o uložení kázeňského trestu, stejně jako další zaměstnanci věznice, plnili své pracovní úkoly, přičemž nebylo zjištěno žádné jejich nestandardní chování ve vztahu k nyní projednávanému případu. Pro věc je podstatné, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, nevznikly o něm žádné pochybnosti a opatřené důkazy umožnily rozhodnout o uložení kázeňského trestu. Žalobce pak v žádném ze svých podání netvrdil konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možné usoudit na podjatost uvedených osob pro jejich poměr k projednávané věci či žalobci. Pokud zmínil zrušení předchozích kázeňských trestů Krajským soudem v Ostravě, nyní projednávaný kázeňský trest byl uložen jinými správními orgány, dokonce i v jiné věznici. Nelze tak bez dalšího vyslovit závěr o podjatosti zaměstnanců věznice ■■■■■, neboť z ničeho nevyplývají žádné okolnosti, jež by svědčily o poměru rozhodujících osob k projednávané věci či žalobci. Takový poměr nevyplývá ani z obecného tvrzení žalobce, že účelem udělení kázeňského trestu má být nesplnění programu zacházení žalobcem.

32. Další námitkou poukazoval žalobce na skutečnost, že v minulosti nebyl upozorňován na porušení VŘV ■■■■■, které by spočívalo v nedodržování pořádku v jeho osobních věcech.
33. V prvoinstančním rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že *„při rozhodování o výši a druhu uloženého kázeňského trestu bylo zohledněno jeho dosavadní chování, dále byl zohledněn způsob spáchání a závažnost kázeňského přestupku. Z předchozích trestů za podobné přestupky si odsouzený nevzal ponaučení a domluvy a výtky se v jeho případě mějící výchovným účinkem. Z tohoto důvodu mu nyní ukládám kázeňský trest, jak je výše uvedeno a to v horní polovině výměry pravomoci vychovatele, neboť odsouzený se přestupků dopouští opakovaně, naposledy dne 8. 6. 2018, kdy mu byl uložen KT důtka za ničení ústavního majetku. Uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti kázeňského přestupku a je v souladu se zájmem na dosažení účelu výkonu trestu odnětí svobody.“*
34. V napadeném rozhodnutí odvolací orgán uvedl k výši trestu toto: *„uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku. Vychovatel p. ■■■■■ nepřekročil svou kázeňskou pravomoc a uložený kázeňský trest je v souladu s účelem výkonu trestu.“*
35. Dle § 58 odst. 5 ŘVTO je při rozhodování o uložení kázeňského trestu zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán. Stejně tak i k dosavadnímu chování odsouzeného. Kázeňský přestupek lze řešit též výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu; tato skutečnost se vyznačí v záznamu o kázeňském přestupku.
36. Jak je již shora uvedeno, prvoinstanční správní orgán konstatoval, že při rozhodování o uložení kázeňského trestu bylo přihlídnuto k předchozímu chování žalobce a k závažnosti kázeňského přestupku, že si žalobce nevzal z předchozích trestů ponaučení a výtky se v jeho případě mějící účinkem. Žalovaná k tomu uvedla, že uložený trest je úměrný spáchanému přestupku.
37. Takové formulace však považuje krajský soud za příliš obecné a postrádající úvahy, byť alespoň stručné, o důvodech druhu a výše uloženého trestu, a to zvláště v případě, kdy byl kázeňský trest uložen v horní polovině výměry. Přitom by stačilo, kdyby správní orgán uvedl, kdy a za jaká kázeňská provinění byl žalobce kázeňsky trestán, resp. opakovaně upozorňován na nedostatky svého chování, neboť z těchto údajů by vyplynulo, zda tyto kázeňské přestupky jsou skutečně v časové souvislosti s přestupkem nyní projednávaným, a odůvodnil, proč je žalobcovo chování v návaznosti na to považováno za problematické. V těchto souvislostech by bylo rovněž žádoucí, aby správní orgán uvedl, jaké kázeňské tresty byly žalobci (odsouzenému přestupci) za tyto jeho kázeňské přestupky v minulosti konkrétně uloženy, jakož i proč by se z toho důvodu uložení jiného (mírnějšího) kázeňského trestu nejevilo účinným. Správní orgány v tomto kázeňském řízení však na tyto základní požadavky zajišťující zákonnost rozhodování o druhu a výši kázeňského trestu rezignovaly. Ohledně druhu a výše kázeňského trestu tak

zůstalo žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

38. Další námitka, že zaměstnanec žalované na pozici vychovatele vystupující jako správní orgán I. stupně neměl dosažené vzdělání potřebné pro výkon funkce, na níž byl zařazen, kterou žalobce uvedl v doplnění žaloby ze dne 3. 6. 2019, resp. v podání ze dne 28. 5. 2019, nelze pokládat za rozvinutí dříve uplatněných žalobních bodů. Jedná se totiž o námitku zcela novou. S ohledem na § 71 odst. 2 větu třetí s. ř. s. však může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí dva měsíce od okamžiku, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno. V dané věci bylo napadené rozhodnutí vydáno dne 29. 1. 2019 a téhož dne s ním byl žalobce seznámen. Posledním dnem pro podání žaloby byl tedy 29. 3. 2019. Tímto dnem tedy uplynula lhůta pro rozšíření žaloby o další žalobní body. Žalobní bod uplatněný v podání ze dne 28. 5. 2018 je tudíž opožděný a soud se jím nezabýval. Nebyl povinen k namítanému bodu přihlídnout ani z úřední povinnosti, neboť nešlo o skutečnost, která by soudu bránila přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84).

VI. Závěr a náklady řízení

39. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož pochybení, které soud vytkl správním orgánům, může být napraveno při rozhodování odvolacího orgánu, soud prvoinstanční rozhodnutí nezrušil (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, ten však byl od platby soudního poplatku osvobozen a krajský soud ze soudního spisu nezjistil, že by mu vznikly nějaké další náklady řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. května 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu